

DE RECRUITER

DE RECRUITER

Deadlock # 1

Eduard Meinema

De recruiter

Deadlock # 1

Copyright © 2025 Eduard Meinema

Cover photo courtesy: Depositphoto

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403836072

NUR 333

All rights reserved.

1

‘Hier moeten we eruit!’ zei Yvonne Goverts against haar collega Wim Romeyn. Ze drukte snel op de knop op de spijl tussen de twee ramen in om de bus te laten stoppen. Heel even dacht ze dat ze te laat was, maar zodra de bus tot stilstand kwam, stond tot haar verbazing meer dan de helft van alle passagiers op om, tegelijk met hen, de bus te verlaten.

‘Godsamme, wat een drukte!’ mopperde Romeyn toen hij eindelijk buiten stond. Hij keek met afschuw om zich heen. Het altijd voorbijrazende verkeer van de Parijse binnenstad ergerde hem nu al.

‘Mooie plek,’ zei Yvonne, stiekem lachend om Wim Romeyn’s geïrriteerde blik. Ze knikte met haar platinablonde haar naar de markante constructie die in het verlengde van het grote plein achter Romeyn zichtbaar was, het *Place du Trocadéro et du 11 Novembre*. ‘Kijk de Eiffeltoren. Maakt dat je dag een beetje goed?’

Romeyn zuchtte toen hij de enorme hoeveelheid toeristen op Trocadéro zag. ‘Hmm. Mijn dag is pas goed als ik zeker weet dat we binnenkort een paar mannen kunnen oppakken die medeplichtig zijn aan de dood van mijn dochter.’ De gewelddadige dood van zijn dochter nog vers in zijn geheugen, zinde hij op wraak. Welke vader zou dat niet willen? Maar in tegenstelling tot anderen, kreeg hij daadwerkelijk de kans, dus

had Romeyn, ondanks alle risico's, fanatiek en bevlogen ja gezegd op deze nieuwe uitdaging.

Yvonne haalde diep adem. 'Zo snel zal het niet gaan, Wim. De georganiseerde criminele bende die wij gaan onderzoeken, of *helpen onderzoeken*, is enorm groot. Ze hebben overal, in alle landen, vertakkingen. Dit wordt een langdurig project, dat weet jij net zo goed als ik. We zijn hier nog wel een tijdje voordat de hele bende is opgerold.' Ze was blij dat hij haar vergezelde, maar ook ongerust. Zijn wraakgevoelens konden een gevaar opleveren. Zowel voor hem als voor de rest van het team.

'Nou, laten we dan maar snel aan de slag gaan,' mompde Romeyn. Grof gebouwd en lang, bijna een kop groter dan Yvonne, keek hij geërgerd door het irritante en voortdurende getoeter van de Parijse automobilisten, het plein rond. 'Waar moeten we eigenlijk zijn?'

Ditmaal wees Yvonne naar de andere kant, de straat tegenover Trocadéro. Zoals altijd had ze zich vooraf verdiept in haar nieuwe werkplek. 'Daar. Dat is de Avenue Georges Mandel. Zie je die hoge muur met klimop aan de linkerkant van die straat? Daarachter ligt een begraafplaats en iets verderop aan de rechterkant is een zijstraat, dat is de Rue Greuze. Daar moeten we zijn.'

Romeyn wilde al oversteken, maar werd door luid toeterende automobilisten direct terug het trottoir opgejaagd. 'Gewoon met het verkeer meegaan he, Wim? Anders kun je direct bij die mensen op de begraafplaats gaan liggen.' Ze schrok van haar grappig bedoelde opmerking. Zo kort na de gewelddadige dood van zijn dochter, zou Wim dit verkeerd kunnen opvatten. Ze wilde zich net excuseren toen Wim haar hardhandig vastpakte

en opzij trok. ‘Jezus!’ riep ze, geschrokken van zijn onverwachte beweging.

‘Godverrrr,’ foeterde Romeyn terwijl hij Yvonne en zichzelf in veiligheid bracht. Een auto raasde in volle vaart rakelings langs de twee net gearriveerde agenten. Hij greep naar zijn wapen, maar realiseerde zich dat hij op dit moment geen wapen had. Het was hun eerste dag, Yvonne en hij waren nog niet formeel geïnstalleerd. ‘Pas op!’ gilte hij naar de toeristen die dicht opeengepakt bij de kraampjes op het plein souvenirs stonden te bekijken.

Onthutst keek Yvonne naar de auto die haar, dankzij Romeyn’s ingrijpen, op een haar na had gemist. Haar wel. De toeristen op het plein hadden minder geluk. Gegil. Geschreeuw. In paniek probeerde iedereen opzij te springen, weg te vluchten, maar de hard op hen inrijdende auto sleurde vele ongelukkige toeristen mee tot de auto tientallen meters verder, aan het einde van het plein, tegen een lage muur tot stilstand kwam. Een spoor van kermende, zwaargewonde mensen lag verspreid over het bij toeristen zo populaire plein. Wie niet geraakt was, liep gillend rond op zoek naar dierbaren.

Wie niet gewond was en niet op zoek was...

Yvonne sloot kort haar ogen. Ze telde al snel tien of vijftien mogelijke doden. ‘Jezus, Wim. Is dit een... een aanslag?’ Wim Romeyn reageerde niet. Hij stond verstijfd. ‘Wim!’ riep ze nogmaals.

‘Ja, sorry. Ik eh... Zou kunnen, Von,’ zei hij gehaast. Hij moest zichzelf herpakken. ‘Het zou een aanslag kunnen zijn. Maar dat weten we pas zeker als we de chauffeur hebben.’ Hij wees naar de gecrashte auto. ‘We moeten hem pakken voordat

de menigte hier op het plein hem lyncht.’ Hij begon te rennen naar de auto die alle slachtoffers had veroorzaakt.

Yvonne twijfelde. Het was niet de bedoeling dat ze op zouden vallen. Ze zouden hier in Parijs, voor zo ver mogelijk, onopvallend en liefst ongezien gaan werken. Dat was hen op het hart gedrukt: meng je onder de menigte, zorg dat je niet opvalt. Maar dit... Dit was overmacht besloot ze, dus volgde ze Romeyn op de voet.

‘Politie! Police!’ riep Romeyn, zwaaiend met zijn Nederlandse ID en ondertussen iedereen gebarend opzij te gaan. Hoe dichterbij de auto kwam, hoe meer hij vreesde dat hij te laat was. De motorkap van de auto was finaal over het dak van de auto heen geklapt. De neus van de auto volledig ineen gedeukt. Eenmaal dichtbij de auto, zag hij dat het motorblok naar achteren was geklapt en het stuurwiel diep in het lichaam van de bestuurder had geperst. Wim rukte uit alle macht aan het portier, maar de deur was zodanig verwrongen dat hij het portier onmogelijk open kreeg. Hij keek door de verbrijzelde ruit naar binnen. Zag de levenloze blik van de chauffeur en realiseerde zich dat hij al te laat was. Hij schudde ‘nee’ naar zijn collega. ‘Hij heeft het niet gered.’

Yvonne riep de menigte op om afstand te bewaren. ‘Danger!’ riep ze. ‘Explosion!’ De meesten deinsden achteruit, maar een enkeling probeerde zijn woede te uiten en trapte hard en scheldend tegen de auto die met catastrofale gevolgen het plein was opgereden.

‘Shit,’ riep Romeyn. Hij was blindelings hier naartoe gerend, maar Yvonne had gelijk. Als dit een aanslag was, zou de auto nog explosieven kunnen bevatten. Hij moest snel handelen. Terwijl hij vluchtig in en onder de auto keek, kwamen

politieagenten die op het plein aanwezig waren aangerend. Wim zwaaide opnieuw met zijn Nederlandse ID. ‘*Police Hollandais,*’ riep hij. Hij liep naar de voorkant van de auto, bekeek de wankelende muur die de auto maar nauwelijks op tijd had gestopt. ‘Ongelofelijk, Von, dat die muur de klap heeft opgevangen.’

‘Kijk eens achter je,’ zei Yvonne. ‘Die arme mensen hebben zijn vaart drastisch verminderd. *Die* hebben de klap opgevangen. Anders was hij hier gelanceerd en de Seine in gevlogen.’

Romeyn moest even slikken toen hij het spoor van vernieling zag dat deze ene chauffeur had aangericht. Keek toen naar beneden en toen naar de verderop gelegen rivier. ‘De Seine had hij niet gehaald, Von. Maar die tuin hier beneden was wel meteen zijn laatste rustplaats geworden.’

‘Monsieur?’ Een van de Franse agenten sprak Romeyn aan. ‘Waarom bent u hier?’

‘Wij eh...’

Yvonne greep in voordat Romeyn te veel zou zeggen. ‘We zijn hier op vakantie. Stom toevallig stapten we hier uit de bus en werden bijna onder de voet gereden door deze auto.’

De agent wilde nogmaals de ID bewijzen van Wim en Yvonne zien. ‘En waar verblijft u? Mochten we nog vragen hebben?’

‘Euh...’ Romeyn wist niet wat hij kon zeggen.

‘We zijn op de bonnefooi naar Parijs gegaan. Zoeken straks een hotel,’ zei Yvonne.

De agent aarzelde om de ID bewijzen terug te geven. ‘Op de bonnefooi? Dat is een risico. Hotels zijn vaak volgeboekt.’ Hij

overlegde met zijn collega en keerde daarna terug naar de twee Nederlandse agenten. ‘Nederlandse politie zei u, toch? Gewoon op vakantie?’ Yvonne knikte. ‘Hmm.’ De agent vertrouwde het niet. ‘Juist. Ik heb uw gegevens genoteerd. Dit is het nummer van ons bureau. Ik wil dat u vanavond doorgeeft waar u verblijft.’

Yvonne pakte beide ID bewijzen en een visitekaartje uit zijn hand. ‘Doen we.’ Ze wenkte Wim haar te volgen.

‘Moeten we niet helpen?’ vroeg Romeyn half fluisterend.

Yvonne schudde ontkennend. *Verdomme*, dacht ze. *Onopvallend opereren... Het is de eerste dag en onze namen zijn nu al officieel geregistreerd.* ‘We hebben al te veel gedaan, Wim,’ zei ze terwijl ze hem bij zijn arm pakte en meetrok, weg van de onheilsplek. ‘Hoe wrang dat ook klinkt.’ Ze keek naar de vele slachtoffers op Trocadéro en rilde. Haar hart sloeg op hol nu ze nadacht over wat hier was gebeurd. En vooral *waarom*. Was dit opzet? Was dit wel een ‘gewone’ aanslag? Of... was deze aanslag voor Romeyn en haar bedoeld?

2

Yvonne voerde Romeyn snel weg van de plek des onheils, bang dat de agenten nog meer lastige vragen zouden stellen. En bang dat ze, zonder dat ze het merkten, door anderen in de gaten werden gehouden. Niet opvallen was de opdracht. Ze stapte stevig door, stak de drukke kruising voor Trocadéro over die intussen geblokkeerd was door politieauto's en ambulances en leidde de man die een kop groter was dan zij naar de Rue Greuze waar aan het begin van de straat het JIT-kantoor was gevestigd. Het *Joint Investigation Team* waar Govertsz en Romeyn vanaf vandaag deel van uitmaakten. De straat was smal met een wegdek van kasseien en aan weerszijden groezelige gebouwen, grijs aangeslagen door de vele uitlaatgassen. Niets op het gebrekkig onderhouden pand waar ze nu voor stonden, verwees naar de activiteiten die daarbinnen werden uitgevoerd. De toegang was elektronisch beveiligd. Yvonne keek naar de scanner, een stukje hightech op een oude muur. Erboven zat een deurcamera die hen waarschijnlijk al had gedetecteerd en gescand. Ze dekte de display af en tikte de code in die ze, voordat ze naar Parijs ging, had ontvangen. 'Weet je de jouwe nog?' vroeg ze zonder om te kijken.

'Ik ben niet achterlijk,' bromde Romeyn.

‘Sorry hoor, gewoon even checken.’ Ze luisterde naar de stem die door de speaker kwam. ‘Oh, nou. Daar heb je het al. Jij moet ook je code invoeren.’

Romeyn stapte naar voren en tikte zijn code in. ‘Ben benieuwd,’ zei hij.

Yvonne schrok. ‘Hoezo? Twijfel je of je de juiste code nog weet?’

Hij keek haar alleen maar aan. Schudde zijn hoofd, hij kende Yvonne al lang genoeg om te weten dat ze een control freak was. ‘Ik ben benieuwd wat ons hierbinnen te wachten staat, Von.’

‘Oh...’

Er klonk een zoemer, waarna de oude, mahoniekleurige houten deur openging. Yvonne keek naar binnen. ‘Hallo?’ riep ze in de donkere, grijze gang. De hal was leeg, niemand die hen opwachtte.

‘Tot zover het ontvangstcomité,’ zei Romeyn en stapte langs Yvonne naar binnen. ‘*Clear*,’ riep hij bijna als vanzelf. Zodra Yvonne ook binnen was, viel de deur achter hen automatisch in het slot. Daarna ging een tweede, inpandige deur open. Een metalen constructie met infrarode lampen achter de deur, die vanaf de vloer langs de ene muur via het plafond naar de andere muur liep, wees erop dat iedereen die naar binnen kwam werd gescand. ‘Ze houden niet van onaangekondigd bezoek,’ zei Romeyn en liep door de scanner het tweede deel van de gang in. Een deel met twee deuren.

Yvonne volgde hem. Daarna sloot ook de tweede deur zich achter hen.

De linker deur ging open. Een vrouw stapte met gestrekte hand op hen af. ‘Goedemorgen, Hannah Courbois,’ zei ze met een ernstige blik op haar gezicht. Na het handen schudden, vroeg ze hen om haar te volgen. Ze opende de rechterdeur en ging haar gasten voor. Een eenvoudige kamer met witte, hier en daar gebladderde, muren zonder wanddecoraties, en geblindeerde ramen. De inrichting bestond slechts uit een houten tafel en vier eenvoudige stoelen. ‘Moment alsjeblieft. Maxime komt eraan.’ Ze trok een stoel naar zich toe. ‘Ga zitten,’ zei ze voordat ze zelf plaats nam.

‘Jullie wisten toch dat we vandaag zouden komen?’ vroeg Romeyn een beetje ongemakkelijk door deze koude ontvangst.

‘Jawel, maar... Afijn, dat vertelt Maxime jullie zelf wel.’ Ze keek haar twee gasten onderzoekend aan.

‘Oké,’ zei Romeyn. Hij trok één wenkbrauw op. ‘Zeg, die gebeurtenis op dat plein, Troca-dinges? Hadden jullie geen aanwijzingen dat er iets zou gebeuren?’

Hannah lachte hem vriendelijk toe. ‘Je bedoelt Trocadéro, ik heb net gehoord wat er is gebeurd. Het is trouwens ook de reden dat Maxime iets verlaat is.’

‘Dus, het is geen ongeluk, maar een aanslag?’ vroeg Yvonne. Haar angst leek waarheid te worden.

‘Dat probeert Maxime nu uit te sluiten.’

‘Goed, dan wachten we even op hem,’ vervolgde Yvonne. ‘En jij? Wat is jouw taak in deze organisatie?’

‘Ik ben secretaresse.’ Hannah glimlachte vriendelijk, maar liet verder niets los.

‘Ik dacht dat we alleen met collega agenten zouden werken?’ zei Romeyn.

‘Klopt. Ik ben hier de enige secretaresse. Jullie contactpersoon voor het JIT Network, zeg maar je contact met de organisatie achter dit team. Als je iets nodig hebt, auto, telefoon, wapens, informatie, dan loopt het via mij.’

De deur ging open, een wat oudere man stapte naar binnen. ‘Ah, ik zie dat jullie al kennis hebben gemaakt met Hannah,’ zei Maxime Lamotte. ‘Fijn jullie weer te zien.’ Hij doelde op de zaak waar hij recent samen met Govertsz, Romeyn en enkele andere rechercheurs in Nederland aan had gewerkt. Een zaak waarbij een undercover rechercheur van zijn JIT-team, ternauwernood aan de dood was ontsnapt. ‘Goed,’ zei hij grijnzend, ‘dan hoop ik dat jullie klaar zijn voor het echte werk?’

‘Honderd procent,’ zei Romeyn. ‘En ik begreep dat je meer informatie hebt over die aanslag, of het ongeluk op... dat plein? We zaten er middenin.’

‘Ja.’ Lamotte leek te twijfelen wat hij zou zeggen. ‘Een aanslag. Wordt opgepakt door onze collega’s van RAID.’

‘Wat is dat, of... wie zijn dat?’ vroeg Romeyn, niet bekend met deze afkorting.

‘*Recherche, Assistance, Intervention, Dissuasion*, de nationale Franse antiterrorisme-eenheden van de Franse Nationale Politie en de GIGN, *Groupe d’Intervention de la Gendarmerie Nationale* van de Franse Gendarmerie.’

‘Zo. Dat is een mond vol,’ grinnikte Romeyn.

Lamotte gaf hem een klein lachje. ‘Het enige dat je moet onthouden, is dat zij deze mogelijke aanslag afhandelen. Voor zover het daadwerkelijk een aanslag is natuurlijk. Het is nog niet bevestigd en ook nog niet opgeëist. Terrorisme is de verantwoordelijkheid van RAID, wij hebben onze eigen taak.’ Hij keek naar de secretaresse. ‘Hannah? Als jij onze nieuwe collega’s allereerst van een wapen en een ID voorziet en hen de nodige instructies geeft, stel ik hen daarna voor aan hun collega’s. Voor zover die hier op kantoor zijn.’

‘Momentje,’ zei Yvonne. ‘Die *mogelijke* aanslag? Wat bedoel je daarmee? Was het toeval, of,’ ze twijfelde enorm, ‘was het voor ons bestemd?’

Lamotte keek haar aan. ‘Voor zover ik weet, is jullie identiteit niet gecompromitteerd.’

‘Dus? Niet voor ons bestemd?’ vroeg Yvonne, onzeker over wat Lamotte met zijn uitspraak bedoelde.

‘Ik heb verder nog geen informatie, maar ik ga ervanuit dat het op toeval berust. Jullie waren op de verkeerde tijd op de verkeerde plek. Oké? Ik zie jullie zo.’ Lamotte wachtte niet langer en verliet het kantoor.

‘Goed. Dan mogen jullie mij naar mijn kantoor volgen,’ zei Hannah.

3

Met zijn hand op zijn nieuwe wapen liep Romeyn, nadat de administratieve formaliteiten door Hannah Courbois waren geregeld, voor Yvonne de vergaderzaal in. Na de aanslag op Trocadéro waar hij en Yvonne bij betrokken waren, voelde hij zich een stuk prettiger met dit wapen op zak.

‘Ah, onze nieuwe collega’s!’ zei Maxime Lamotte. Hij gebaarde naar twee stoelen naast hem aan het hoofd van de lange tafel. Niet alle stoelen waren bezet. Met de twee nieuwkomers erbij waren er acht agenten aanwezig. ‘Mannen,’ zei Lamotte. Dit zijn Yvonne Govertsz en Wim Romeyn, uit Nederland. Wij mogen hem Bill noemen, toch?’ zei hij en keek naar Wim.

‘Hmm. Mij best,’ zei Romeyn en ging op de aangewezen plek zitten.

‘Yvonne, Bill...’ Lamotte wees een voor een de mensen aan de tafel aan. ‘Dit zijn Rayan Koné en Kelly Bacha net als ik uit Frankrijk. Daarnaast zit Marvin Ramsay uit de UK, Gabriela Muñoz Durán uit Spanje en Franz Lambrecht uit Duitsland. Onze collega’s Gianluigi Facchetti en Joshua Blythe uit Italië en de USA, zijn op missie.’

‘Dus, het team bestaat, met ons erbij uit tien personen?’ vroeg Yvonne.

‘Formeel elf. Kristoff Daems, die jullie kennen van de operatie in Nederland, waar jullie zelf aan hebben bijgedragen, heeft na zijn bijna noodlottige undercoveroperatie een periode vrijaf. Verplicht. We kunnen hem niet direct opnieuw inzetten omdat we niet het risico willen lopen dat hij herkend zal worden.’

‘Wat bedoel je met *formeel* elf agenten?’ vroeg Romeyn.

Lamotte stak een vinger op. ‘Goede vraag. We hebben naast dit team nog enkele vaste agenten die we voor hand- en spandiensten kunnen oproepen en we hebben ter plekke nog twee undercoveragenten.’

‘Ter plekke?’

‘In Haïti.’

Romeyn floot tussen zijn tanden. ‘Dat is een gevaarlijke plek om te werken.’

‘Vergis je niet, Bill. Onze agenten in Haïti zijn hun leven niet zeker, maar hier in Europa, en in de USA, lopen onze agenten net zo veel gevaar. Laat ik het anders zeggen. Bill, Yvonne... Vanaf vandaag moet je constant over je schouder kijken. Buiten, en ook binnen.’

‘Ook hierbinnen?’ vroeg Romeyn verbaasd over deze ongebruikelijke opmerking.

‘Overal en altijd,’ bevestigde Lamotte met een ernstig gezicht. ‘Dit kantoor is tot dusver nog niet bekend bij de Haïtianen, maar het is niet ons eerste kantoor.’

Rayan Koné begon te grinniken. ‘En ook niet ons laatste!’

‘Als het nodig is, zijn we hier binnen een uur weg en op een nieuwe locatie weer operationeel,’ zei Lamotte. Hij keek Koné strak in de ogen om aan te geven dat hij zich moest gedragen.

‘En... hoeveel keer is dat al gebeurd?’ vroeg Yvonne. Ze voelde zich overvallen, verrast door deze mededeling.

Lamotte haalde zijn schouders op. ‘Dat moet je aan Hannah vragen. Ik dacht zeven keer.’

‘Zeven keer verhuisd? En, dat was nodig omdat...?’

‘Omdat het pand waar we hiervoor zaten gecompromitteerd was. Zodra de Haïtianen er lucht van krijgen waar we kantoorhouden, zullen ze alles in het werk stellen om het kantoor en liefst ons,’ Lamotte wees naar de agenten aan de tafel, ‘uit de weg te ruimen.’

Yvonne slikte. ‘En je zei dat het al zeven keer is gebeurd? Zijn daarbij agenten omgekomen?’ Lamotte knikte schoorvoetend. ‘Hoe-hoeveel... Hoeveel agenten zijn daarbij omgekomen?’

Lamotte sloot kort zijn ogen. ‘We zitten te kort op iedere locatie om er gedenksteden te plaatsen of een fotogalerij te creëren ter ere van de gevallen collega’s. Maar, laat ik er geen doekjes om winden. De teller staat momenteel op zes doden.’ Tot zover zijn poging dit op zakelijke wijze te vertellen. Hij beet op zijn onderlip. ‘En dan heb ik het over agenten die omkwamen omdat ons kantoor werd vernietigd terwijl zij binnen waren.’ Hij likte zijn lippen. Trok een moeilijk gezicht. ‘Dit klinkt bot, maar... dat is een snelle dood.’ Hij keek naar Govertsz en Romeyn. ‘In het veld zijn we nog vijf collega’s kwijtgeraakt.’ Hij moest slikken voor hij verder kon vertellen. ‘Zij hebben een aanzienlijk minder fortuinlijk einde gehad.’

‘Zes op kantoor en vijf in het veld, dat... dat zijn elf doden, in... *hoeveel* tijd?’ vroeg Romeyn.

‘Vier jaar,’ bevestigde Lamotte. ‘Zolang bestaat deze eenheid pas.’

Het werd doodstil in de vergaderzaal, de andere agenten staarden, denkend aan hun gevallen collega's, naar het tafelblad voor hen, tot Lamotte het woord weer nam. ‘Dan heb ik het over onze collega's in dit team. De doden ten gevolge van drugsgeweld in Europese en Amerikaanse steden, en ook de slachtoffers van de bendeoorlog in Haïti zijn niet meer te tellen. We hebben een grote verantwoordelijkheid. Dit team heeft de zware taak om de kopstukken van de organisatie te pakken te krijgen. In de hoop dat we daarmee de hele organisatie kunnen blootleggen en een einde aan al dat geweld kunnen maken.’

‘En weten we wie alle kopstukken zijn?’ vroeg Yvonne.

Lamotte knikte zuinig. ‘We denken de belangrijkste kopstukken te kennen. Vooralsnog zijn die buiten ons bereik. Deels omdat ze Haïti niet verlaten, maar ook omdat ze buiten Haïti nooit volgens dezelfde routes reizen. Daarom hebben we ervoor gekozen, zo lang we de leiders van deze bende nog niet kunnen oppakken, de organisatie van onderuit te ontmantelen. We proberen de aanwas van nieuwe medewerkers een halt toe te roepen zodat het probleem niet verder escaleert.’ Hij keek weer naar Govertsz en Romeyn. ‘Dat is jullie belangrijkste taak, jullie gaan op zoek naar de man die binnen de organisatie ‘De Recruiter’ wordt genoemd.’

‘In Haïti?’ vroeg Romeyn aarzelend.

‘Nee, nee, oh nee,’ haastte Lamotte te zeggen. ‘Jullie kunnen voorlopig nog niet naar Haïti. Daarvoor moet je langer in het team zitten. De recruiter werkt in Europa.’

‘Waar?’ vroeg Yvonne.

‘Europa,’ herhaalde Lamotte.

‘Ja, ik hoorde je wel, maar *waar* in Europa?’

Er verscheen een minzaam lachje op Lamotte’s gezicht. ‘Dat hoor ik graag van jullie. Yvonne, jij hebt de leiding. Naast Romeyn vormen Rayan Koné en Marvin Ramsay samen met jullie het projectteam Recruitment. Oké mensen. Genoeg gekletst, aan de slag!’

Toen iedereen behalve het zojuist gevormde projectteam recruitment de zaal had verlaten, richtte Yvonne zich tot Koné en Ramsay: ‘Zijn jullie al langer op zoek naar die recruiter?’

‘Te lang,’ bevestigde Ramsay. ‘Tot dusver zijn we steeds te laat.’

‘En hoe heet hij. Of zij?’ De blik op het gezicht van de beide agenten deed haar twifelen. ‘We hebben toch zeker wel een naam van die recruiter?’

Koné grinnikte. ‘Alleen de naam die hij in het veld heeft gekregen; hij schijnt er zelf nogal trots op te zijn. Tot dusver is hij in alle databases onvindbaar.’

‘Net als in het echt,’ zei Ramsay.

‘Oké,’ zei Yvonne eerder teleurgesteld als verbaasd. ‘En wat is de naam die deze recruiter heeft gekregen?’

‘Rasoir,’ zei Koné. ‘Een bijnaam.’

‘En dat betekent?’ vroeg Romeyn. ‘Sorry, mijn Frans is niet zo geweldig.’

‘Scheermes,’ zei Ramsay. ‘En die naam heeft hij niet omdat hij zich elke dag scheert.’

‘Ehh... waarom dan wel?’ vroeg Yvonne voorzichtig. Ze vreesde het antwoord al te weten.

‘Omdat hij iedereen die hij *niet* aanneemt met een scheermes bewerkt,’ zei Koné. ‘Om te voorkomen dat die mensen na afloop van de, ehm, *sollicitatieprocedure*... iets over hem met de politie delen.’ Met zijn hand deed hij heel sierlijk alsof hij een scheermes over zijn onderarmen liet gaan. ‘Twee keer over de onderarm en soms een paar extraatjes. Hij gebaarde over zijn buik en over zijn lippen en ogen. Maar altijd voldoende om de ‘sollicitant’ binnen een uur dood te laten bloeden.’ Hij grijnsde. ‘En, dat je het maar weet, Rasoir is een van de mildere, minst agressieve mannen binnen de organisatie...’

4

De vier leden van projectteam recruitment hadden de vergaderzaal verlaten en ingeruild voor het kantoor waar Koné en Ramsay de gegevens van Rasoir bijeen hadden gebracht. Qua inrichting vergelijkbaar met de deprimerende ruimte waar Govertsz en Romeyn eerder die ochtend werden ontvangen. Maar de muren van deze ruimte waren volgeplakt met notities en foto's van de onvindbare, naamloze man. De man die verantwoordelijk was voor het aannemen van nieuwe bendeleden.

Yvonne bekeek de schamele inrichting. 'Geen bureaus?'

'Nee,' zei Ramsay. 'Alleen het hoognodige. Dus, een tafel voor je tablet en een luxe stoel om comfortabel onderuit te zakken.' Hij wees grinnikend op de houten keukenstoelen. 'Ieder van ons heeft een telefoon en een tablet die niet te traceren zijn en gescand of gehackt kunnen worden. Onze gegevens worden in een zwaar afgeschermd Cloud opgeslagen. En je hebt een wapen. *That's it.*'

'Maar, waarom zo summier?' Yvonne had een andere verwachting van het kantoor waar ze zou gaan werken.

'Dat heeft Lamotte je net uitgelegd. We moeten binnen een uur weg kunnen zijn.' Ramsay wees op twee flessen die tegen de muur stonden. Ernaast lag een klein doosje.

‘Ja?’ zei Yvonne terwijl ze naar de flessen keek. ‘Water? Is dat de luxe waarmee we het moeten doen?’

‘Whoa, nee. Geen water! Benzine!’

‘Huh?’

‘Als er iets gebeurt,’ Ramsay liep naar de muur en pakte het doosje op. Opende het en haalde er twee aanstekers uit. ‘Als we een bericht krijgen dat deze locatie gecompromitteerd is, moeten we alles in brand steken. Direct. Er mag geen snippertje bewijsmateriaal achterblijven.’

‘M-maar, dan moeten we daarna helemaal opnieuw beginnen,’ zei Yvonne. Tot dusver was haar kennismaking met het JIT niet wat ze ervan had verwacht. Verre van dat.

Ramsay wees op haar tablet. ‘De Cloud, alles staat in de Cloud.’

‘Ja, maar, als ze die onaantastbare stofwolk alsnog hacken?’ vroeg Romeyn. ‘Dan is alle moeite voor niets geweest.’

‘Uitgesloten,’ zei Ramsay. ‘Enkele van de beste hackers ter wereld zijn bij onze overheid in dienst om deze Cloud onophoudelijk, 24/7 aan te vallen. Ieder onbewaakte toegang die zij vinden, wordt door diezelfde hackers direct vakkundig afgesloten. Maar, mocht een onbekende een achterdeurtje vinden om onze Cloud binnen te dringen, dan gebeurt daar hetzelfde als hier.’

‘Je bedoelt... De fik erin?’ vroeg Romeyn.

‘Niet letterlijk. Maar wel zoiets, ja. De stekker gaat eruit.’

‘Onbegrijpelijk.’ Yvonne schudde haar hoofd. ‘Maar als dat gebeurt, zijn we alsnog alles kwijt.’ Ze knipperde ongelovig

met haar ogen. ‘Waarom zo’n extreme beveiliging? Ik bedoel, een extreme manier van beveiligen. Alles in de brand steken is radicaal en onomkeerbaar.’

‘Omdat,’ zei Koné, die de discussie tot dusver gelaten had aangehoord. ‘De locaties die wij hiervoor als kantoor hebben gebruikt, met vrij grote zekerheid zijn gevonden dankzij een tip van binnenuit.’

Romeyn en Govertsz keken elkaar geschrokken aan. ‘Van binnenuit? Wil je zeggen dat iemand van...’ Haar mening over dit team werd met de minuut minder positief. ‘Wil je beweren dat iemand van ons JIT-team...?’ begon Yvonne. Ze wilde de waarheid liever niet horen, maar moest het toch weten. ‘Heeft iemand de Haïtianen getipt?’

Koné haalde zijn schouders op. ‘De enige manier waarop al onze voorgaande locaties gevonden konden worden, wijzen erop dat iemand van ons,’ Koné gebaarde met zijn armen in het rond, ‘iemand van het JIT-team, òf iemand die nauw bij ons team is betrokken, iets heeft losgelaten.’ Hij stak een waarschuwende vinger op. ‘Daarmee wil ik geen van onze collega’s beschuldigen, het kan namelijk ook zijn dat degene die de informatie heeft gelekt een goede reden heeft om dat te doen.’

‘Noem mij één goede reden om je collega’s te verraden,’ zei Romeyn grommend van ergernis over deze, in zijn ogen, ongepaste opmerking. ‘Om niet te zeggen een goede reden om je collega’s te *verneuken*.’

‘Lijkt me logisch,’ zei Koné. ‘Om zijn, of haar, familie te beschermen. Deze bende gaat over lijken en...’

‘Daar weet ik alles van,’ zei Romeyn.